

Ο Παράδεισος

Προχτές έκανα βόλτα στην παραλία της Λαγκάδας και συνάντησα τον Κούρτ.

«Γεια σου Κούρτ τι κάνεις;» Ο Κούρτ με τη γνωστή στους περισσότερους προφορά του μου απαντάει. «Ωραία, ήλθαμε πάλι στον Παράντισο», «Πότε ήρθες;» ρωτάω με κεκτημένη ταχύτητα εγώ. «Πριν από λίγες μέρες» απαντάει ο Κούρτ. «Να δούμε για πόσο ακόμα Παράδεισος» λέω εγώ. «Ε, τι να κάνουμε τη θάλασσα, τον ουρανό τον αέρα, ακόμα δεν μπορούν να μας τον πάρουν». Κάπου εκεί είπαμε ακόμα δυο τρία κοινότυπα, χαιρετιστήκαμε και είπαμε να τα ξαναπούμε.

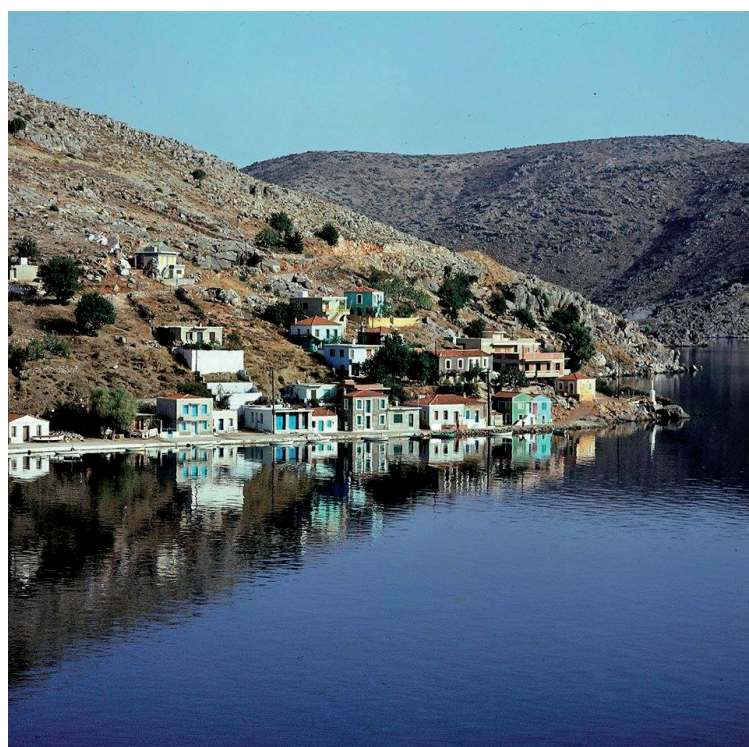
Ωστε παράδεισο! Δίκιο έχει ο Κούρτ, που συγκρίνοντας τη Λαγκάδα με αυτό που βλέπει, εκεί στη Γερμανία, τι άλλο να πει.

Όμως αυτός ο παράδεισος, αναλογιστικά, δεν θα είναι για πολύ ακόμα παράδεισος. Γιατί;

Πρώτα-πρώτα ο παράδεισος μάλλον έχει νερό, το οποίο σταδιακά το χάνουμε λόγω της πολυαγαπημένης μας ΔΕΥΑΝΧ, που φροντίζει να ρουφάει τεράστιες ποσότητες από το Δελφίνι (μέχρι και 3500κ.μ./24ωρο), την αποψίλωση των βουνών που συγκρατούν όλο και λιγότερο νερό κ.ά.

Ο παράδεισος επίσης είναι, όσο γίνεται πιο αμόλυντος, πιο απείραχτος, από τις ανθρώπινες, παρεμβάσεις, όμως κι εδώ, το κράτος με τις μεθοδεύσεις του, κάνει ότι μπορεί να τον πειράξει. Τρανό παράδειγμα η διαφανόμενη επαναλειτουργία του νταμαριού, όπως είχα γράψει και στο προηγούμενο άρθρο μου.

Έτσι λοιπόν σιγά-σιγά με τούτο και με κείνο η Λαγκάδα γίνε-

ται παράδεισος, γίνεται για τον «παρά» κομμάτια και οι περισσότεροι από μάς αδιαφορούμε ή αγνοούμε το πρόβλημα.

Μα δεν αδιαφορήσαμε, θα πει κανείς, όταν η ΔΕΥΑΝΧ έβαλε αυθαίρετα τις αντλίες στο Δελφίνι, ούτε βέβαια όταν πήγε να βουτήξει στα μουλωχτά το νερό από το Γιβάρι.

Όμως τώρα που βλέπουμε τα πηγάδια στο Δελφίνι να χάνουν το νερό πρόωρα, τι κάνουμε; Διαμαρτύρεται κανείς; ή συμβιβαστήκαμε με ένα καλύτερο τιμολόγιο. Όμως, αγαπητοί μου, η ΔΕΥΑΝΧ είναι εταιρία, και λόγω μνημονίων, και αγαθών προθέσεων των κυβερνόντων θα ιδιωτικοποιηθεί. Πρέπει λοιπόν να είναι κερδοφόρα και ελκυστική στον «επενδυτή», για να πιάσει καλή τιμή. Γιατί, φίλοι μου, το νερό είναι πλέον προϊόν, εμπορικό προϊόν, όχι αγαθό

(τα αγαθά στον παράδεισο) ενώ τα προϊόντα στον άλλο παράδεισο της ελεύθερης αγοράς. Ρωτήστε και τον Κούρτ κάτι ξέρει και αυτός από την ελεύθερη αγορά γι' αυτό ακόμα μας λέει Παράδεισο.

Στο Νταμάρι από την άλλη, τι γίνεται;

Η κοινότητα από το 2012 ζήτησε να μην ξαναλειτουργήσει (το ίδιο έκανε και το 2017). Όμως ποιος ακούει τους μικρούς, ειδικά όταν τους επιτρέπεται μόνο να γνωμοδοτούν, όχι να αποφασίζουν (ζήτω ο Καλλικράτης και ο Καποδίστριας). Και ποιο είναι το Τοπικό συμβούλιο της Λαγκάδας μπροστά στις αγαθές προθέσεις του επενδυτή;

Όμως εδώ φοβάμαι ότι πραγματικά μπορεί να χαθεί το χωριό. Σκεφτείτε μόνο τούτο, ένας λάκκος, όπως είναι το νταμάρι

πάνω στους Τσούμπους, που συγκρατεί – μαζεύει ένα μέρος από το νερό της βροχής και το διοχετεύει στο υπέδαφος στο εσωτερικό του βουνού, αντί το νερό αυτό να κυλά στις πλαγιές και να καταλήγει στους χειμάρρους. Όντας στο εσωτερικό του βουνού το νερό, αποσταθεροποιεί από μέσα την δομή του (θυμηθείτε τα δέντρα που ανεξήγητα έπεφταν και πέφτουν τα τελευταία χρόνια στο δασάκι του Άγ. Γιάννη και την τάφρο που άνοιξε πριν από μερικά χρόνια μέσα στο δασάκι) και κάποια στιγμή μπορεί, σε έντονη βροχόπτωση να κυλήσει ένα μεγάλο μέρος της Νότιας πλευράς των Τσούμπων με ότι αυτό συνεπάγεται. Αυτό που γράφω παραπάνω δεν είναι καταστροφολογικό σενάριο, είναι με άλλα λόγια η εισήγηση Υπηρεσίας του Νομού μας σχετικά με το θέμα του λατομίου, η οποία εισήγηση όμως δεν έφτασε ποτέ σε αυτούς που γνωμοδότησαν και αποφάσισαν θετικά για την επαναλειτουργία του λατομίου.

Σε κανένα, νομίζω, δεν αρέσει να χάσει τον γνωστό μας παράδεισο, όμως για να τον κρατήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε. Πρέπει να θυμηθούμε πως ό,τι έχουμε το κερδίσαμε, δεν μας το χάρισε κανείς και θα συνεχίζουμε να το έχουμε όσο παλεύουμε γι' αυτό. Το χωριό πρέπει να ξαναβρεί την αγωνιστική φλόγα που είχε κάποτε, θυμηθείτε το Θόλος, το Σχολείο το Γιβάρι, είναι όλες μάχες που κερδήθηκαν, όμως δυστυχώς ήταν μόνο μάχες, όχι ο πόλεμος. Ο πόλεμος συνεχίζεται.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΑΒΙΑΡΑΣ
(BOYNO)

Καλοκαιρινές εκδηλώσεις

Μα πότε πια θ' αρχίσουν οι δραστηριότητες, αυτή ήταν η μόνιμη ερώτηση των παιδιών και των μανάνδων, το καλοκαίρι, προς το σύλλογο κι η αλήθεια είναι πως φέτος αργήσαμε λιγάκι. Έτσι το ευλογητός ξεκίνησε στις 27 του Ιούλη με μαθήματα και παιχνίδια και η συμμετοχή των παιδιών μάς χαροποίησε. Τσούρμιο περίμεναν καθημερινά έξω από τα γραφεία της κοινότητας.

Μάθημα φωτογραφίας από την Άννα Μπαχά της Φωτογραφικής Λέσχης Χίου, η οποία, με υπομονή, αγάπη και μεράκι, μας έμαθε πώς να πατάμε σωστά κλικ, πώς να εστιάζουμε

το θέμα. Με βοήθη τη Βίκυ τη Γεωργούλη και τα παιδιά πήραμε σβάρνα τις γειτονιές, φωτογραφίσαμε πόρτες, λουλούδια, ανθρώπους κι ο,τι μας τράβηξε το ενδιαφέρον.

Η Μαρίνα Πούλλου, με τον Στέλιο Κάρλο και δεκάδες πιτσιρίκια, μελλοντικοί ζαχαροπλάστες, έφτιαξαν συνταγές όλο γλύκα, σίγουρα ο Παρλιάρος θα ζήτησε την επιδεξιότητα των μικρών μας και οι γιαγιάδες κι οι παππούδες θα ξέχασαν το ζάχαρό τους, δοκιμάζοντας τόσο τέλεια γλυκά.

Η Λένια Ξενάκη, προσφέρθηκε με

πολύ ενθουσιασμό να κάνει θεατρικό παιχνίδι στα παιδιά, τα μάζεψε όλα στη μεγάλη αίθουσα, άφησε απ' έξω μαμάδες και γιαγιάδες και το αποτέλεσμα ήταν εξαιρετικό, όπως είδαμε όλοι και θαυμάσαμε στην τελική μας γιορτή στην πλατεία της Αγίας Σοφίας.

Καλές οι μαγειρικές, οι φωτογραφίες και τα θεατρικά παιχνίδια, όμως τα παιδιά το διασκέδασαν πάρα πολύ με την Δήμη-

τρα Παππά, στα παιχνίδια περιπέτειας και δράσης. Ο χώρος μπροστά από την κοινότητα άδειασε για λίγο από τα αυτοκίνητα και γέμισε από χαρούμενα παιδιά, στο χωράφι, στον Αη Γιώργη, που ευγενικά πάλη μας το παραχώρησαν οι ιδιοκτήτες του, στήθηκαν τραπέζια με παιχνίδια, το χώμα έγινε ένας μεγάλος παιδότοπος. Να είναι καλά κι ευχαριστούμε πολύ κι όλες τις μανάδες που ήταν παρούσες κι ενεργές στην προσπάθεια της Δήμητρας.

Οι μαμάδες κι οι γιαγιάδες σε κάθε λαγκαδούσικο σπίτι πρέπει να βρήκαν το μπελά τους με τα παιδιά που ζητούσαν κι βώτια, κουτιά, συσκευασίες από γάλατα και χυμούς, ρολά χαρτίνα, χαρτόνια χρωματιστά, μπογιές και ψαλίδια. Δεν φταίγαν αυτά, στην πρίζα τα βάλανε η Ευγενία Σίμου, η Μαρία Κυριακού, η Πόπη Κωνσταντινίδου που τους ήρθε η φαινή ιδέα να

φτιάξουν τα παιδιά κατασκευές από ανακυκλώσιμα υλικά, ανακατεύτηκαν με κέφι κι οι μαμάδες που ήταν εκεί απίκου με την κόρη στο χέρι. Τι πεταλούδες, τι ταΐστρες για τα πουλιά, κιόλια κι αυτοκίνητα με αποκορύφωμα μια πόλη χαρτίνη, ονειρική. Άσε που έβαψαν και ζωγράρισαν το ξύλινο αποδυτήριο εκεί στην παραλία.

Οι καλοκαιρινές μας εκδηλώσεις έκλεισαν πανηγυρικά, στις 20 Αυγού-

στου, με μια μεγάλη γιορτή που στήθηκε στην πλατεία της Αγίας Σοφίας. Όλα τα εργαστήρια, μας παρουσίασαν τη δουλειά τους, μικροί μεγάλοι φορούσαν τις ίδιες μπλούζες «ΤΑ ΚΑ-

ΛΟΚΑΙΡΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗ ΛΑΓΚΑΔΑ» που αφιλοκεδώς μας έφτιαξε ο Βασίλης ο Παππας από το Admiral, δίνοντας ένα τόνο χαράς και ομαδικότητας. Σε συνεργασία με τον Δήμο της Χίου κλείσαμε μαγικά τη βραδιά με τα ταχυδακτυλουργικά κόλπα του μάγου Doro και την εμφάνιση της μουσικής μπάντας Μπραζιλιόνικο που ξεσήκωσε με τα τύμπανά της, μικρούς και μεγάλους, ντόπιους και τουρίστες.

Στις 12 Αυγούστου φιλοξενήσαμε το θεατρικό σχήμα «Σκηνοβάτες» που μας παρουσίασε το έργο του Μποστ «Η Φαύστα» σε σκηνοθεσία – καλλιτεχνική επιμέλεια Γιώργου Παυλιδάκη.

Συνέχεια στη σελ. 3

«ANEMH»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΛΑΓΚΑΔΑΣ
«Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν πάντα τις απόψεις της Σ.Ε.
και δεν δεσμεύουν τον Σύλλογο.

• Αποστολή ύλης στο: panagrel@yahoo.gr

• Εκτύπωση: ΕΝΤΥΠΟ

Προσεχείς εκδηλώσεις

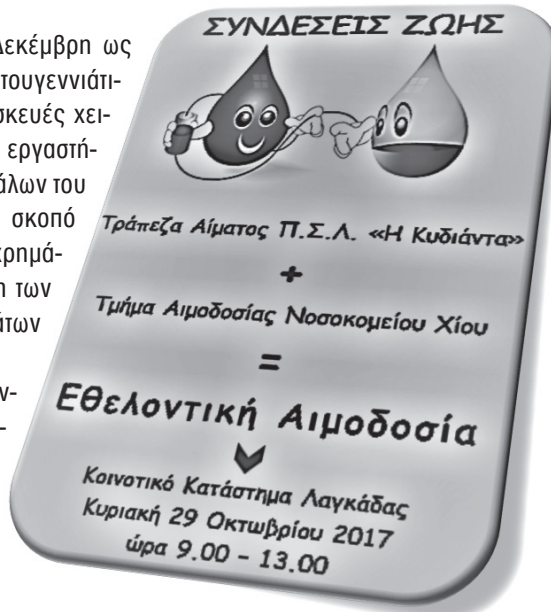
Την Κυριακή 29 του Οκτώβρη, από τις 9.00 πμ έως 13.00 μμ, ο Πολιτιστικός Σύλλογος Λαγκάδας, σε συνεργασία με το τμήμα Αιμοδοσίας του Νοσοκομείου Χίου, διοργανώνει την 7η κατά σειρά εθελοντική αιμοδοσία. Το αίμα δίνει ζωή κι είναι καλό να έχουμε πάντα γεμάτη την «τράπεζά» μας για όποιον το χρειάζεται.

Μέσα στο Νοέμβριο θα πραγματοποιηθεί ομιλία και συζήτηση με θέμα: «Υγιεινή διατροφή», από ειδικό επιστήμονα.

Θα διοργανωθεί ημερήσια εκδρομή με μία επίσκεψη σε μουσείο και στο κτήμα καλλιέργειας αλόης του Μιχάλη Φετοκάκη με τις ανάλογες πληροφορίες για την επεξεργασία και την χρησιμότητά της.

Από τις 9 του Δεκέμβρη ως τις 15 θα γίνει χριστουγεννιάτικο παζάρι με κατασκευές χειροποίητες από τα εργαστήρια μικρών και μεγάλων του συλλόγου μας με σκοπό την εξοικονόμηση χρημάτων για την κάλυψη των χειμερινών μαθημάτων μας.

Για τα Χριστούγεννα και την παραμονή της Πρωτοχρονιάς οι εκκλησίες ετοιμάζονται...

Καλοκαιρινές εκδηλώσεις

Συνέχεια από τη σελ. 2

Από τις 23 μέχρι τις 25 Αυγούστου, διοργανώσαμε εικαστική έκθεση στην αίθουσα των εκδηλώσεων με συμμετοχές συγχωριανών και φίλων, με μεγάλη απήχηση και επισκεψιμότητα. Γιάννης Βηυσίδης, Όφφα Μοχάμαντ, Μιχάλης Τσεντίδης, Στέλιος Παππάς, Κώστας Τσούτσας, Κωσταντής Παππάς, Ρένα Χαβιάρα, Μάρθα Λεοντάρα, Μυρόπη Αργυρούδη, Λεωνίδας Χαβιάρας και Ηλέκτρα Ιωαννίδου οι καλλιτέχνες και τους ευχαριστούμε πολύ για τη συμμετοχή τους.

Για τους ταξιδιάρηδες Λαγκαδούσους διοργανώθηκε εκδρομή από τις 5 του Σεπτεμβρίου ως τις 13 σε Βουλγαρία και Ρουμανία μέσω Καβάλας και ενθουσιαστήκαμε όλοι όσοι πήραμε μέρος, στα μάτια μας είναι ακόμα οι εικόνες των καταπράσινων βουνών και χωριών, των όμορφων πόλεων, του Δούναβη, των Καρπαθίων.

Από παλιά, το Λαγκαδούσικο καλοκαίρι έκλεινε με το πανηγύρι της Αγίας Σοφίας στις 17 του Σεπτεμβρίου έτσι και φέτος το γληντήσαμε για τα καλά τιμώντας την Σοφία, την Αγάπη, την Πίστη και την Ελπίδα. Σε μια κοινή συνδιοργάνωση, του Πολιτιστικού Συλλόγου με το Αθλητικό Σωματείο, στήθηκαν τραπέζια και ψησταριές, μέλη των συλλόγων έψηναν και σέρβιραν και όλοι το διασκέδασαν, ξορκίζοντας τον χειμώνα που έρχεται.

Μ' αυτά και με άλλα πολλά ο Σύλλογος θα συνεχίσει το έργο και τη δράση του, με τη συμμετοχή όλων μας, κάνοντας τις μέρες μας καλύτερες σε έναν τόπο μαγικό που όλοι αγαπάμε και προσέχουμε, στη Λαγκάδα της καρδιάς μας!

«Ούτε λίγο ούτε πολύ όλοι οι Χιώτες είν' λωλοί»

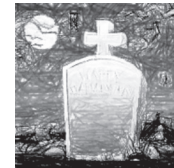
Στην προσπάθειά μας να περισώσουμε τη χάρη, τη σοφία και την ευστροφία αυτού του τόπου και να την καταγράψουμε με τον πιο εύθυμο και ανάλαφρο τρόπο, σας καλωσορίζουμε στη νέα μας στήλη και ευχόμαστε να την ευχαριστηθείτε κι εσείς τόσο όσο διασκεδάζουμε κι εμείς κάθε φορά που ανακινούμε στη μνήμη μας όλα εκείνα τα περιστατικά που έχουμε κατά καιρούς ζήσει ή ακούσει.

B I M A

Λένε πως γάμος άκλαυτος και κηδεία αγέλαστη δεν υπάρχει. Η λαϊκή αυτή ρήση έχει αναχθεί σε νόμο αδιαμφισβήτητο και δε δύναται να ανατραπεί. Τρανή απόδειξη τούτου... τα παρακάτω δυο περιστατικά.

Ε, ΚΟΥΜΠΑΡΕ ΠΕ ΤΟΥ ΤΑ

Δεν εβαστούσε η καρδιά της να πα στο νεκροταφείο, στου άντρα της τον τάφο, ούτε που ήξερε πού ακριβώς βρισκόταν, μόνο στο περίπου, μα ήρθαν τα σαράντα και θα πήγαινε κι ο παπάς να κάμει τρισάγιο, επήγε και κείνη, καθίζει στο μνήμα κι αρχίζει να κλαί, άντρα μου, που με παράτησες μονάχια μου, που ήχασα την παρέα και την συντροφιά μου, μου λείπεις άντρα μου, που μονάχη πίνω τον καφέ μου και χίλιες δυο κουβέντες πονεμένες που βγαίνανε μέσα από την ψυχή της. Μισή ώρα εκατάλεγε κι ήκλαιγε, ώπου την βλέπει η κόρη της, Μάνα τίνος τα λες αυτά; Γυρνάει η χήρα και βλέπει τη φωτογραφία στο μνήμα, ιγού, μπήγει μια φωνή, του κουμπάρου του Νικολή τα λέω, σπκώνεται και πα στο σωστό τάφο. Για 'δε, άντρα μου να μην στα ξαναλέω, θα σου τα πει ο κουμπάρος ο Νικολής, ε κουμπάρε, πε του τα...

ΤΗΝ ΚΛΑΨΑΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Ήταν μεσημέρι όταν το γραφείο τελετών έφερε στο σπίτι -όπως συνηθιζόταν προ τριακονταετίας- τη γιαγιά που είχε αποβιώσει μετά από πολύχρονη μάχη με τη νόσο Αλτσχάιμερ. Τα γοερά κλάματα έπαιρναν κι έδιναν από τις γυναίκες ενώ εμείς, τα έξι εγγόνια είχαμε παραταχθεί στο πλάι εμφανώς σαστισμένα. Και ξαφνικά, ακούγεται ο ξάδερφος, ο τρίτος στην ιεραρχία, να λέει:

- Κάτι δεν πάει καλά με τη γιαγιά... Σα να μην ταιριάζει στο φέρετρο... Απόλυτη σιγή. Όλοι αρχίζουν να κοιτούν τη γιαγιά κουνώντας τα μάτια πέρα δώθε λες κι έπαιζαν το

«Βρες το λάθος στην εικόνα». Το βρήκε η νοσοκόμα του χωριού που στέκονταν στην πιο περίοπτη θέση, στα πόδια της γιαγιάς:

- Άχου! Τη βάλανε ανάποδα στο φέρετρο! Της βάλανε το κεφάλι στα πόδια!

Ο ξάδερφος φούσκωσε σα γάλος που βρήκε την ασυμμετρία ενώ οι γυναίκες άρχισαν να σταυροκοπιούνται φωνάζοντας:

- Έλα Χριστέ και Παναγιά! Και τώρα;

- Τι τώρα, απαντά η νοσοκόμα. Βάλτε ένα χεράκι να τη γυρίσουμε.

Όλοι... ένα βήμα πίσω. Μόνο ο «γάλος» έμεινε μπροστά.

- Εσύ! Έλα εδώ! Πιάσε τη γιαγιά... εσύ από πάνω κι εγώ από κάτω, να τη γυρίσουμε.

- Ποιος, εγώ;

- Ναι, εσύ που είσαι και παλικάρι... Άντε μπράβο!

Ο ξάδερφος πιάστηκε αφενός εξ απήνης και αφετέρου στο φιλότιμο. Αρπάζουν τη γιαγιά, εκείνος από τους ώμους και η νοσοκόμα από τα πόδια, τη σηκώνουν στον αέρα κι αρχίζουν να τη γυρίζουν γύρω γύρω, πάνω από το φέρετρο, μέχρι που αντιστράφηκαν οι θέσεις τους. Και μπορεί η γιαγιά να απέκτησε το σωστό προσανατολισμό, το κλίμα ωστόσο είχε αλλάξει. Μια ελαφρότητα διασκέδων στην ατμόσφαιρα και κανένας δεν κοιτάζε κανέναν στα μάτια (!). Και τότε αναφωνεί η άλλη μου γιαγιά, συμπεθέρα της εκλιπούσας:

- Τώρα που είστε όλα τα εγγόνια εδωνά μαζεμένα, δε βγάζετε και μια φωτογραφία με τη γιαγιά σας, να την έχετε να τη θυμώστετε!

Πήγαν περίπατο η θλίψη και ο πόνος... Σπαρταριστά τα γέλια. Δάκρυσαν τα μάτια μας. Την κλάψαμε τη γιαγιά! Ωστόσο, ακόμα αναρωτιόμαστε γιατί, ενώ υπήρχαν τόσο άνθρωποι εκεί γύρω, δε βρέθηκε ένας να προτείνει να περιστρέψουμε, αντί για τη γιαγιά, το φέρετρο...

Ναρκωτικά και Κοινωνία

Καθημερινά στον ηλεκτρονικό και έντυπο τύπο διαβάζουμε είτε συλλήψεις για διακίνηση ναρκωτικών είτε τραγικούς θανάτους που γίνονται ποιά δυσάρεστες όταν αφορούν νέα παιδιά.

Νέους ή νέες «που μπλέχτηκαν στα αδιέξοδα» των ναρκωτικών, που έγιναν δέσμοι «του παραδείσου»...

Το πρόβλημα των ναρκωτικών δεν είναι ψυχολογικό αλλά κοινωνικό. Οι αιτίες του βρίσκονται στα αδιέξοδα που δημιουργεί η κοινωνία, μια κοινωνία που στο επίκεντρό της δεν έχει τον άνθρωπο και τις σύγχρονες ανάγκες του, αλλά τις αξίες του ανταγωνισμού, του κέρδους, του φαίνεσθαι. Η διαπαιδαγώγηση της νεολαίας στηρίζεται στη διαμόρφωση προσωπικότητας που δεν θα σκέφτεται, δεν θα κρίνει, δεν θα μηρυκάζει τα κοινωνικά τεκταινόμενα αλλά θα προσεγγίζει στις επιφανειακές τους διαστάσεις χωρίς ρεαλισμό και συναίσθημα. Πόσες φορές δεν νιώθουμε ότι ΜΜΕ «πολιτικές πραγματικότητες» δεν μας μαθαίνουν να ζούμε με δεδομένα λες και έτσι είναι η ζωή π.χ. δυστυχήματα στους δρόμους, εργατικά ατυχήματα, ναρκωτικά, ανεργία. Όλα αυτά στην προσπάθεια να διαμορφώνεται κάθε φορά ένας μύθος χωρίς να φαίνονται οι κοινωνικές αιτίες, οι αί-

τιοι των προβλημάτων, τα κέρδη που απομυζούν και τα θύματα οι λαϊκές οικογένειες και τα παιδιά τους.

Ποιός άραγε σκέφτεται ότι η ναρκωκουλτούρα και στο νησί μας αποφέρει μεγάλα κέρδη. Ποιος σκέφτεται ότι κάθε βράδυ διατίθενται σε υποψιασμένα και ανυποψίαστα άτομα ουσίες που εθίζουν όχι απλά τον οργανισμό αλλά και τη ζωή τους. Ποιός από εμάς συνειδητοποιεί ότι απαιτείται μια καλά σχεδιασμένη κινητοποίηση που θα περιλαμβάνει την οικογένεια, το σχολείο, τους αθλητικούς και πολιτιστικούς συλλόγους, προκειμένου να στηριχτεί ο νέος άνθρωπος στην καθημερινότητά του να αποκτήσει αρχές και αξίες να έχει αντιστάσεις να δίνει την δυσκολία με την ελπίδα και τη δημιουργία του αύριο, να συνειδητοποιεί ότι όλα αυτά υλικά και πνευματικά αγαθά έγιναν με τον αγώνα των απλών και καθημερινών ανθρώπων. Το νησί μας υπάρχει μια επισημονική ομάδα αυτή του Κέντρου Πρόληψης Χίου που στηρίζει τον αγώνα επικεντρώνοντας τη δράση της στην πρόληψη με τις παρεμβάσεις της σε όλο το νησί. Τα ναρκωτικά δεν αντιμετωπίζονται με λόγια αλλά με έργα «για να αποκτήσει η νεολαία και ο άνθρωπος όραμα και διάθεση να αγωνιστεί για μια ζωή που του ανήκει».

Χειμερινές απο-Δράσεις

Κατοικούμε σε ένα υπέροχο χωριό που ωστόσο έχει ένα σοβαρό μειονέκτημα. Δε διαθέτει χιονοδρομικό κέντρο, αν και κάτι τέτοιο θα ήταν εφικτό στους Τσούμπους. Ως εκ τούτου, η ζωή το χειμώνα ενδέχεται να είναι από ανιαρή ως και μονότονη.

Όμως, ο Πολιτιστικός Σύλλογος Λαγκάδας «Κυδιάντα» μερίμνησε -μια ακόμα χρονιά- για τις χειμερινές αποδράσεις μας αλλά και για τη σωματική, ψυχική και πνευματική μας υγεία. Για το λόγο αυτό προτείνει και εύχεται τη συμμετοχή όλων στα εργαστήρια, που με πολύ μεράκι διοργάνωσε, κυριολεκτικά έξω από την πόρτα μας.

Στο κοινοτικό κατάστημα λοιπόν θα λαμβάνουν χώρα από τούδε και στο εξής τα παρακάτω προγράμματα:

Τρίτη 16.30-18.30

Κεραμική για παιδιά με την Αναστασία Βραχάλη

Παιδιά, τα κεραμικά μπορούν να εμπλουτίσουν το ντεκόρ σας και μάλιστα με τη δική σας υπογραφή. Ίδου η ευκαιρία σας!

Τρίτη 19.00-20.30

Θέατρο με την Αυγουστίνη Λυκουρίνα

Γιατί ποτέ δεν ξέρεις... Μπορεί κάποτε να χρειαστεί να υποκριθείς ότι είσαι κάποιος άλλος.

Τετάρτη 17.00-19.00

Ράψιμο και πλέξιμο με τη Βασιλική Γιαννόπαπα

Οι προσωπικές δημιουργίες σας στον τομέα αυτόν μπορεί να σας οδηγήσουν και στο Παρίσι. Σκεφτείτε το!

Πέμπτη 19.00-20.30

Χορωδία με τον Πέτρο Καρβούνη

Εσείς δεν είστε που λέτε συνέχεια στα παιδιά σας «... θα πεις κι ένα τραγούδι»; Δώστε τους το παράδειγμα!

Παρασκευή 16.00-17.00

Χορός για παιδιά με το Σαράντο Κωστήδη

Ο χορός για τα παιδιά είναι αναμφισβήτητη πηγή έκφρασης αλλά και... προετοιμασία για το γαμήλιο γλέντι τους στο απώτερο μέλλον.

Παρασκευή 17.30-19.00

Χορός για ενήλικες με το Σαράντο Κωστήδη

Για τους πιο... παρωχημένους ίσως αποτελεί μια εναλλακτική μορφή άσκησης μετά μουσικής. Δείτε το κι έτσι!

Σάββατο 17.00-19.00

Χειροτεχνίες με τις Ευγενία Σίμου, Πόπη Κωνσταντινίδη & Βίκυ Γεωργούλη

Εμείς δεν λέμε: «Πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης». Λέμε: «Μάθε τέχνη κι άσπηνε».

Κυριακή 11.00-12.00

Δημιουργική απασχόληση για παιδιά με τη Ματρώνα Αποστολίδη

Κάθε γονιός που σέβεται τον εαυτό του θέλει να περάσει μια ώρα κάθε Κυριακή με την ησυχία του.

Οβιολογικός καθαρισμός είναι γεγονός! Το αποχετευτικό δίκτυο περίπου ολοκληρώθηκε! Τότε γιατί το σύστημα εμπλουτίζει με τα αρώματά του τις ουζομεζεδικές ευωδίες του θέρους; Για όλα όμως υπάρχουν λύσεις: Προτείνεται η εκχώριση του «συστήματος» στον ΤΑΥΠΕΔ και η ιδιωτικοποίησή τουπάραυτα.

Τελικά πιάνουνε ή όχι καλαμάρια οι Λαγκαδούσοι; Κάτι Χωραίτες είπανε πως οι Λαγκαδούσοι φέτος τιγκάρανε κουβάδες! Οι Λαγκαδούσοι πάλη ήνε πως πιότερες είναι οι καλαμαριέρες αφ τα καλαμάρια. Δεν ξέρεις τι να πιστέψεις. Για την ορθή φορολόγηση πάντως των γεωργικών εισοδημάτων προτείνεται η δημιουργία πλωτού ηλεκτρικού μηχανισμού (παρακλάδι της ΥΠΕΔΑ) και επιπλέον αξιοποίηση και των ...Τουρκικών χωρικών υδάτων!!!

Η κυνηγητική περίοδος ξεκίνησε. Μια τουφεκιά προχτές στα ροδινά, άλλην εκτές στους τσούμπους, ένας είδενε δυο στο γυβαροτσούμπαρο κι άλλος είναι καρτέρι στην Κυδιάντα. Δεν υπάρχει ήνε ούτε φτερό. Εγώ μια φορά χαίρομαι απεριόριστα. Ανέκαθεν εκ φύσεως και πεποιθήσεως δηλώνω απερίφραστα με τη μεριά των θηραμάτων.

Τα αποθέματα ελαιολάδου μας, αγίγανε ρεζέρβα. Οι σκέψεις για εμπλουτισμό τους μεσπορέλαιο πληθαίνουν. Άμα αρχίσουμε να αγοράζουμε και το λάδι εμείς οι «Τσίγκοι» την πατήσαμε. Μια προχωρημένη σκέψη είναι η λιτανεία. Πάντως εγώ είμαι ιδιαίτερα απαισιόδοξος. Φοβούμαι πως οι μόνες σταγόνες που θα δω, θάναι για τον καταρράκτη του δεξιού ματιού μου!!!

Η νέα σχολική περίοδος ξεκίνησε. Χαρούμενες φωνούλες ηχούν στα προαύλια και στουςπροθαλάμους. Η επιμόρφωση ενηλίκων προχωρά μεανταγωνιστικά γοργούς ρυθμούς. Το Πανεπιστήμιο του Κοινοτικού Μεγάρου, είναι πλέον χωρικά ανεπαρκές. Η Δημοτική Αρχή καλείται να επιλύσει το πρόβλημα!

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ. ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΕΧΕΙ ΔΙΑΒΑΣΕΙ ΜΟΝΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ. Και για το λόγο αυτό κάναμε την εκδρομή στην Ρουμανία.... Οι κασσανδρες μιλούσαν για αδιάφορη τουριστικά χώρα, με αετονύχιδες διεθνούς κλάσεως. Οι άνδρες που έλαβαν μέρος αλλή και οι γυναίκες, είδαν μια υπέροχη χώρα, με πόλεις μέσα στο πράσινο και όχι πράσινο μέσα στις πόλεις. Βουκουρέστι, Μπράσοβ, Κωσταντζα μας κατέπληξαν. Οι δουνάβιοι ελιγμοί ανάμεσα στους καστρόλοφους και στους κάμπους αιχμαλώτισαν τη ματιά μας και πλούτισαν αισθήσεις και αισθήματα. Το διάβα μας απο τη Βουλγαρία είχε ανάλογες διαστάσεις. Οι παραεξιίνεις πόλεις, αποικίες Ιωνικές, με φόντο βαπόρια σίγουρα ελληνικά, έφεραν στο νου θύμψεις πολλής γι' αλληλαγινές αγάπες! Όσο για τα πορτοφόλια μας ξαλάφρωσαν μόνο απο δικό μας φταιξιμο!!!

Όταν οι Λαγκαδούσοι πρωτόδανε αεροπλάνο, δεν ξέρανε τι πετούμενο ήτανε τούτο! Ο έξυπνος του χωριού ανέλαβε να τους δια φωτίσει: **ΕΝ ΤΩ ΒΛΕΠΕΤΕΝ ΤΟ ΖΩ; ΔΙΑΚΟΣΩ ΧΡΟΝΩ ΚΟΥΝΟΥΠΑΣ!!!!!!**

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν. ΠΑΠΠΑΣ

Καθ' οδόν...

Φαντάσου λέει, να ζούσα σε ένα χωριό χτισμένο σε ένα λαγκάδι που περιβάλλεται γύρω-γύρω από βουνά και ένας όρμος να σχηματίζει το απάνεμο λιμανάκι που βρίσκουν καταφύγιο και αραξοβόλι τα πλεούμενα. Δύο δασάκια να αγκαλιάζουν τις πλαγιές των βουνών παρέα με ένα κάμπο για το απαραίτητο οξυγόνο των κατοίκων του. Ένα μικρό ποτάμι να συγκεντρώνει και να χύνει τα νερά της βροχής στη θάλασσα, σχηματίζοντας ένα κανάλι με γλυφό νερό που ξεκουράζονται οι χρωματιστές ψαρόβαρκες όταν επιστρέφουν από το ψάρεμα.

Φαντάσου λέει, κάποιοι κάτοικοι αυτού του χωριού να μην αγαπούσαν και να μην νοιαζόντουσαν τούτον τον προικισμένο από την φύση τόπο και να έκαναν τα πάντα για να τον αλλάξουν και να τον καταστρέψουν άμεσα ή έμμεσα Να έκοβαν, ας υποθέσουμε, τα δέντρα που είναι δίπλα ή κοντά στα σπίτια τους επειδή οι φυλλωσιές τους καλύπτουν εν μέρει την θέα ή επειδή τα ξερά τους φύλλα γεμίζουν με σκουπίδια τον δρόμο μπροστά από τα σπίτια τους.

Φαντάσου λέει, κάποιοι κάτοικοι του χωριού να μισούσαν τόσο πολύ τα ζώα που είχαν την ατυχία να γεννηθούν αδέσποτα και να περιφέρονται στο χωριό, «ενοχλώντας» το οπτικό τους πεδίο και να φθάνουν στο σημείο να βάζουν φόλες για να τα εξοντώσουν ή μετατρέποντάς τα σε κινητούς στόχους, προς χάριν της επιβεβαίωσης ευστοχίας τους στην σκοποβολή.

Φαντάσου λέει, οι κάτοικοι του χωριού να αναγκάζονται να πηγαίνουν σε άλλες παραλίες για να κολυμπήσουν επειδή η θάλασσα που έχουν δίπλα τους δεν είναι καθαρή από τυχόν μονάδες ιχθυοκαλλιέργειας αλλά και από την αμφιβόλου αποτελεσματικότητας λειτουργία του βιολογικού καθαρισμού λυμάτων.

Φαντάσου λέει, κάποιοι κάτοικοι του χωριού να προσπαθούν να «βγάλουν το μάτι» κάποιων άλλων λεκτικά αλλά και με πράξεις επειδή υπάρχει διαφωνία απόψεων ή θέσεων. Να βρίσκουν με αυτόν τον τρόπο το μέσο διαφυγής και εκτόνωσης από την πνιγνή και ανιαρή καθημερινότητα της απραξίας στην οποία πθελήμενα αποφάσισαν να εγκλωβιστούν.

Φαντάσου λέει, κάποιοι κάτοικοι του χωριού αντί να είναι ενωμένοι σαν μια γροθιά έτοιμη να αντιμετωπίσει τους χαλεπούς καιρούς για το καλό όλων, να διασπώνται και να υπονομεύουν κάθε τι καινοτόμο και πρωτοποριακό γίνεται επειδή προφανώς δεν κατάφεραν οι ίδιοι να πραγματοποιήσουν αυτό που οι άλλοι δημιούργησαν.

Φαντάσου....φαντάσου...όχι, αρνούμαι να φανταστώ κάνοντας και άλλες αρνητικές υποθέσεις αφού δεν θα ήθελα σε καμιά περίπτωση ένα τέτοιο σενάριο για το χωριό μου. Ευτυχώς που γεννήθηκε και κατοικώ στην Λαγκάδα, ναι εδώ...που τίποτα, μα τίποτα δεν θυμίζει το φανταστικό χωριό στο οποίο αναφέρθηκα παραπάνω.

ΖΑΝΝΗΣ Ι. ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ

Αφήγηση ζωής

γράφει η Βίκυ Γεωργούλη

Με λένε Όφφα Χαλίλ Μοχάμαντ και γεννήθηκα στο Χαλέπι της Συρίας από πατέρα Κούρδο και μάνα Σύρια, δώδεκα αδέρφια ήμασταν. Από μικρή μου άρεσε να ζωγραφίζω κι έτσι όταν τέλειωσα τη βασική εκπαίδευση άρχισα να παρακολουθώ μαθήματα στη σχολή Καλών Τεχνών. Μέναμε στο ίδιο σπίτι με την αδερφή μου την Τζιχάντ, εγώ, μετά τη σχολή, μαγειρεύα, έκανα δουλειές γιατί εκείνη από το πρωί ως το βράδυ ήταν στο Νοσοκομείο Παίδων, δούλευε σαν νοσοκόμα κι αυτό το έκανε μέχρι το Νοέμβριο του '14 που οι ISIS έριξαν βόμβα στο νοσοκομείο. Σκοτώθηκαν τέσσερις φίλοι της μπροστά στα μάτια της, παιδιά, το κτίριο έπεσε. Μέναμε, βλέπεις, στο Shabh Maksoud, μια περιοχή που την ήθελαν, χτύπησαν σχολείο, σκότωσαν παιδιά, 100 ρουκέτες σε μια μέρα, αφήσαμε το σπίτι μας γρήγορα, χωρίς τα ρούχα μας, τα κινητά, τα χαρτιά, τους πίνακες. Ο φόβος του θανάτου σε κάνει να μην σκέφτεσαι απλά θέλεις να σωθείς, να μην βλέπεις, να μην ακούς. Για δυό μήνες μας φιλοξένησε η άλλη αδερφή μας στο Ashrafiya, στο Χαλέπι. Τολημηρή η Τζιχάντ, ξαναγύρισε στη γειτονιά να πάρει χρήματα αλλά όσα είχε και δεν είχε της τα έκλεψαν οι στρατιώτες με την απειλή μαχαριού, δίπλα της είχαν κρεμάσει σεντόνια και πίσω από τα σεντόνια γινόταν σφαγή.

Μετά φύγαμε από την πόλη, πήγαμε στο χωριό που έμενε ο πατέρας, στο Χαραζάν. Φλεβάρης του '15 ήταν όταν σκότωσαν τον ανιψιό μου τον Χαλίλ, 24 χρονών, πατέρας ενός βρέφους. Η αδερφή μου, η μάνα του ήταν στο Ιράκ με τα άλλα της παιδιά, δεν τον πρόλαβε μα σαν ήρθε άρχισε να σκάβει με τα χέρια της το χώμα, να βγάλει το γιό της έξω. Από τότε θαρρώ πως αρρώστησε. Καρκίνος. Έφυγε πρώτη για

την Ελλάδα, το εγγόνι της το πήρε η μάνα του κι εξαφανίστηκε, πήγαν Γερμανία, το όνειρο της ήταν να τους συναντήσει. Έμειναν 6 μήνες Ειδωμένη, εκείνη, η μικρή της κόρη η Όφφα, δυό έφηβοι γιοί και μια κόρη παντρεμένη. Στην Αθήνα γέννησε η ανιψιά μου όταν γύρισαν γιατί ο καρκίνος μεγάλωσε κι αδερφή μου έπρεπε να μπει στο νοσοκομείο.

Μας άρεσε στο Χαραζάν, πηγαίναμε στα βουνά, μαζεύαμε χόρτα, μα ο πατέρας μετά το θάνατο της μάνας ξαναπαντρεύτηκε, έκανε άλλη οικογένεια, φύγαμε και πήραμε μαζί τον Ματζίτ, τον πιο μικρό μας αδερφό, τον χαϊδεμένο της μάνας μας. Δυό μέρες για να φτάσουμε Τουρκία, μείναμε για λίγο στο Viran Shehar, φτάσαμε Σμύρνη, Τσεσμέ κι από κει Χίο. 7 Αυγούστου του '16 κι άμα βλέπεις για πρώτη φορά θάλασσα τρομάζεις, ένα μέτρο ανέβαινε πάνω η βάρκα και ξανάπεφτε, έκλαιγα από τον φόβο μου, η Τζιχάντ είχε στην αγκαλιά της δυό ξένα μωρά, έκλαιγε βουβά. Η αδερφή μας μας περίμενε στην Αθήνα, τους έβαλαν σε σπίτι, τα παιδιά της ήταν φοβισμένα, μας ήθελε κοντά της, η αρρώστια προχωρούσε, έπρεπε να πάμε κοντά τους. Στη Χίο, το ξέρεις το καμπ της Σούδας, εκεί μείναμε όμως κάθε βράδυ πηγαίναμε στο λιμάνι, μπας και μπορούμε στο πλοίο, να προλάβουμε την αδερφή μας ζωντανή, η Τζιχάντ είναι νοσοκόμα, μας χρειαζόταν. Όσπου ένα βράδυ ένας κύριος με είδε να κλαίω, μεγάλος άνθρωπος, Έλληνας, Χιώτης, με ρώτησε τι έχω, του είπα, μας βοήθησε να πάμε Αθήνα, μείναμε στο πλευρό της αδερφής μας για μια βδομάδα στο νοσοκομείο, μετά κάποια οργάνωση τους βοήθησε κι έφυγαν για το Μπορντώ κι εμείς ξαναγυρίσαμε Χίο. Εκεί πέθανε η αδερφή μας, μια δυό βδομάδες μετά. Η μικρή η Όφφα, όταν μιλάμε στο

τηλέφωνο κλαίει, δεν έχω κανέναν λήει, τα αδέρφια με αφήνουν μόνη, ο πατέρας είναι στη Συρία, η μάνα μου με εγκατέλειψε, πέθανε κι εσείς είσατε μακριά, σας μισώ. Προσπαθώ να την παρηγορήσω, να της πω πως θα πάμε να την βρούμε, να ζήσουμε μαζί μα κι αυτό δεν ξέρω αν είναι αλήθεια. Φοβηθήκαμε πολύ όταν μας έριξαν πέτρες από ψηλά στη Σούδα, είπαμε οι Έλληνες είναι φασίστες, σαν αυτούς στο Χαλέπι, αλλά ευτυχώς κάναμε φίλους εδώ, δεν είναι οι Έλληνες φασίστες. Κοίτα, αυτό ήταν το δωμάτιο μου στο Χαλέπι, κοίτα τους πίνακες μου, αυτά ήταν τα παιδιά μου, δεσ τα γλυπτά που έκανα, έφτιαχνα καλούπια πρώτα από πηλό. Θέλουμε να πάμε Γαλλία, η ανιψιά μας είναι μόνη της, θέλω να τελειώσω τις σπουδές μου.

Δεν ξέρεις ποια θα είναι η τύχη τους και δεν ξέρεις τι λήει το φλυτζάνι που τους έμαθε η γιαγιά τους να λήνε αλλά καμιά φορά πιάνεις τον εαυτό σου ασυναίσθητα να προσεύχεται γι' αυτές. Να πάνε πίσω, που; Σε ποια γκρεμισμένη πόλη, σε ποιο σπίτι; Να προχωρήσουν μπροστά μόνο! Κοιτάς το πρόσωπο της γυναίκας που έχει ζωγραφίσει η Όφφα και βλέπεις μέσα του έναν πόλεμο, μια δυστυχία που άλλοι έχουν προκαλέσει. Κι αυτό που έχεις στην καρδιά σου, όταν τις βλέπεις, αυτό λες: είσατε οι αδερφές μου.

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ ΚΙ ΕΣΥ
του Πολιτιστικού Εξωραϊστικού
Συλλόγου Λαγκάδας
«Η ΚΥΔΙΑΝΤΑ»
Η ΕΓΓΡΑΦΗ ΚΟΣΤΙΖΕΙ 5€